

Jumpsuitparadijs

Lucy Wobma

Jumpsuitparadijs

Roman



Uitgeverij Lusikka
Groningen

Copyright © 2025 Lucy Wobma

ISBN 9789464804126

Foto auteur: Frits Tjio

Je mag korte fragmenten uit deze uitgave gerust zonder toestemming van Uitgeverij Lusikka vooraf verveelvoudigen en/of openbaar maken, door middel van druk, fotokopie of op elke andere wijze ook, met bronvermelding.

www.jumpsuitparadijs.nl

Inhoud

HOOFDSTUK EEN

Halo van schoonheid 11

HOOFDSTUK TWEE

Koud douchen 32

HOOFDSTUK DRIE

Pinkassa 44

HOOFDSTUK VIER

Interieurdesigner van de sterren 59

HOOFDSTUK VIJF

Magiër in een hoodie 79

HOOFDSTUK ZES

Bloemetjesmarkt 93

HOOFDSTUK ZEVEN

Grutte Pier 114

HOOFDSTUK ACHT
Als je een kans ziet 133

HOOFDSTUK NEGEN
Nagellakresten 152

HOOFDSTUK TIEN
Schorriemorrie 166

HOOFDSTUK ELF
Ben je dood? 188

HOOFDSTUK TWAALF
Fractaal 208

HOOFDSTUK EEN

Halo van schoonheid

De weegschaal gaf aan dat een wandeling van drie kwartier genoeg moest zijn. ‘Daar maken we drie uur van,’ sprak Corine. Einde van de maand betekende alleen nog maar macaroni met ketchup op het menu en ze had net rare dingen gelezen over koolhydraten die blijkbaar extreem dik maakten. Ze rondde haar ochtendregime af en zocht een jas uit die berekend was op zonnig voorjaarsweer. Het werd een bleekrood jasje in kimono-stijl. Hiervan kon ze de ceintuur flink aansnoeren om zo haar taille, waar bij haar in de wintermaanden geen centimeter bij was gekomen, te accentueren. Voordat ze de deur uitging keek ze door het spionnetje of het trapportaal veilig was. De deur van het appartement aan de overkant stond open en dat herinnerde haar er aan dat ze voortaan misschien zonder deze veiligheidscheck naar buiten kon. Claudia de Kletskous, die dwangmatig alle details over haar leven moest delen en gewoon bleef doorratelen als Corine de trap al afliep en het dan maar op een schreeuwen zette, was vertrokken. De afgelopen dagen hadden er al verhuisgeluiden geklonken, hopelijk was de nieuwe bewoner iemand die ze niet behoefde te ontvluchten. Ze stapte de deur uit en draaide deze

in het nachtslot toen ze een stem achter zich hoorde: 'Hee, een buurvrouw. Nice!'

Corine keek om. In de deuropening stond een lange jongen, zijn blonde haar in een hoge knot. Voordat ze iets kon zeggen kwam hij met uitgestoken hand op haar af. 'Joost, uw nieuwe buurman.'

'O, hallo, ik ben Corine.' Ze schudden handen en stonden vervolgens zonder tekst tegenover elkaar. Joost keek langs Corine naar haar voordeur. 'Woont u hier alleen?' vroeg hij.

'Ja.'

'Gescheiden?'

'Hoezo?'

'Ooo, nergens om. *Just making conversation*,' hij leek een beetje ongemakkelijk door zijn vrijpostige vraag.

'Leuk onderwerp voor een praatje.'

'Oke, een leuk onderwerp dan: ik geef zondag een housewarming-party, komt u ook?'

'Ik zal kijken of ik kan,' antwoordde Corine terwijl ze de trap af begon te lopen.

'Cool,' zei Joost.

Corine had gedaan alsof ze het vervelend vond dat de jongen dacht dat ze gescheiden was, maar dat was niet het geval. Ze wist dat mensen die gescheiden waren het vaak niet leuk vonden om dat zo te benoemen, maar zelf vond ze het erger om te zeggen dat ze single was. Als je gescheiden was, dan was het je in ieder geval ooit gelukt om een of andere stakker aan je te binden, hoe kort het ook geduurd had. Single zijn op je negenendertigste betekende dat je alle boten gemist had of de enkele die er misschien waren geweest had laten kapseizen. Wat voor mens was je dan wel niet?

'Ik zit tussen twee relaties in,' zei ze toen ze halverwege de trap was en het tijdsframe van het gesprek eigenlijk al gesloten was. Ze draaide zich om. Joost stond er nog. Ze zag aan zijn snel omhoogschietende ogen dat hij naar haar achterwerk had staan kijken. Hij grijnsde en

deed niet eens een poging te verbergen dat wat hij had gezien hem beviel.

‘En je hoeft geen u tegen me te zeggen hoor, zo oud ben ik nog niet.’

Joost stak zijn duim omhoog. Corine stak ook haar duim op. Verheugd over het vooruitzicht van een feestje liep ze de trap verder af. Ze had alleen spijt dat ze had gezegd dat hij haar kon tutoyeren. Het ‘u’ dat hij eerder had gebruikt was zojuist geladen met een aangename spanning.

‘Wil ze dus dat ik allerlei dingen met ‘de jongens’ ga doen. Niet onze zoons *mind you* maar die mannen van haar vriendinnen. Sinds dat ik haar ken de bek vol over feminisme en zielige vrouwen en nu is het ‘de jongens’ en ‘de meiden’.

Op de zondag van het feestje was er eerst nog een hindernis die Corine moest nemen: het bezoek van Sweder. Dit keer was hij na één glas wodka al bij het hoofdonderwerp van zijn klachtenrepertoire aanbeland.

‘Mocht voorheen de deur nog niet eens voor haar open houden en nu ineens ben ik een ‘kerel’ die ‘kereldingen’ doet. Vindt ze het leuk dat ik autoprogramma’s kijk, hoe heet ‘t, dat *Top Gear*. Heb ik wat om over te praten met de andere jongens.’ Sweder leunde over de tafel naar Corine: ‘Heb je wel door dat dat betekent dat die wijven nu ook al bepalen waar wij over moeten praten?’ Hij zakte weer terug op de stoel en liet een stilte vallen om de kracht van deze constatering de ruimte te geven die het verdiende.

Corine greep de gelegenheid aan om het dunne schild van haar eigen gedachten weer op te werpen en een net bedachte uitdrukking nog een keer te overdenken om te kijken of ze die kon gebruiken: *Corine Wynia heeft weer ruimte voor nieuwe vrienden*. Ze was er tevreden over. Een betere omschrijving voor haar situatie had ze nog niet eerder bedacht, misschien kwam die van pas op het housewarming-feestje. Ze had het idee ervoor eerder die middag zomaar aangereikt gekregen in de Aldi. Aan het prikbord had ze een roze A5 zien hangen:

‘Buikdanseres Esmeralda heeft weer ruimte voor nieuwe leerlingen,’ was de tekst. Onderaan waren de resten te zien van de reepjes waarop haar contactgegevens hadden gestaan. Ze waren er allemaal afgescheurd. Corine had er een tijdje naar staan kijken. Het idee van een groep lillende blote buiken maakte haar misselijk, maar de tekst intrigeerde haar. Het was een goede uitdrukking. Esmeralda had natuurlijk nul leerlingen maar met deze woorden schiep ze het beeld van een druk bezette danslerares, je mocht gewoon blij zijn dat er weer wat ruimte was, grijp die kans! Dat gegeven kon Corine transporteren naar haar eigen situatie. Als je ruimte had voor nieuwe vrienden, dan betekende dat dus dat je vrienden had, of in ieder geval had gehad en dat je toe was aan iets nieuws omdat je misschien van een paar af wilde. Het was zoiets als dat ze nu tussen twee banen zat, een uitdrukking die ze al toepaste wanneer ze gedwongen werd iets over zichzelf te vertellen. Het liet zien dat je achtergrond had, dat er iets was geweest en dat er nog iets zou komen. Het gaf dynamiek weer, een leven dat geleefd werd. Geen statisch gegeven. Geen vacuüm. Geen niets.

‘... je snapt toch niet dat iemand van die leeftijd tijd heeft om eindeloos op de club rond te hangen.’ Sweder was bij een ander onderwerp aanbeland, wat een andere intonatie met zich meebracht die Corine weer uit haar eigen gedachtenwereld trok. Het ging nu over de tennisclub en zijn tennismaatje, ene Marius.

‘En om eerlijk te zijn, hij is ook wel een beetje ranzig. Heeft ‘ie van die oude joggingbroeken aan en die verwassen shirts... Ik zal je vertellen, echt waar, laatst zag ik hem een broodje kroket eten en toen viel er een kwak mosterd op z’n broek. Ging ‘ie daar met een servetje in zitten wrijven zodat het een enorme gore vlek werd. En nou komt het: had ‘ie de week erna diezelfde broek aan! Niet eens gewassen! En altijd de duurste rackets he? Hoe komt ‘ie aan dat geld? Niet gewoon de duurste Wilsons of Babolats maar rackets die gebruikt zijn door Federer en Djokovic en Nadal! Speelt ‘ie gewoon mee! Met die mosterdvlek in z’n broek!’

Hij hapte naar adem. Corine keek naar het Nirvana-t-shirt dat hij droeg, net als al zijn shirts van stoere bandjes was ook deze smetteloos schoon, gestreken en kon ze de wasverzachter aan haar kant van de tafel ruiken.

‘En zijn handen ... Ik weet niet...altijd zo’n gore gloed.’

‘Vraag hem dan gewoon wat hij voor z’n geld doet, dan ben je er vanaf,’ Corine had genoeg van het gespeculeer over deze ranzige Marius.

Sweder keek haar aan: ‘Wij zijn kerels. Wij komen om te sporten niet om te kwekken’ en hij ging weer door, over hoe Marius altijd meteen antwoordde wanneer Sweder hem een appje stuurde, alsof hij niks anders te doen had. Maar soms antwoordde hij weer helemaal niet, dan leek hij een week of twee van de aardbodem verdwenen.

‘Onbereikbaar! Waar zit zo’n gast dan?’

‘Dan bel je toch iemand anders?’

‘Die doen altijd zo moeilijk, kunnen nooit en dan kom je op de club en dan zitten ze daar met z’n allen op het terras.’ Hij viel stil en staarde voor zich uit.

Wanneer Marius onbereikbaar was, ging Sweder dus een paar balletjes tegen het oefenmuurtje slaan voordat hij naar Corine ging. Zijn vrouw Barbara helemaal voor de gek houden was te ingewikkeld voor hem. Een paar weken geleden was deze vreemde bezoekregeling ontstaan. Sweder stond op een zondagmiddag zomaar op de stoep. Corine had hem binnengelaten omdat ze door de verrassing niet zo snel iets kon bedenken om hem af te wimpelen. Hij vertelde dat hij sinds kort op de zondagmiddag als er geen sociale verplichtingen waren drie uur ‘vrij’ had. Hij gebruikte die tijd om te tennissen maar na een uurtje was hij er altijd wel klaar mee, ‘Ik tennis heel efficiënt.’ Toen was het in hem opgekomen de rest van zijn vrijheid bij zijn goede oude vriendin Corine uit te zitten. Ze had hem een kopje thee aangeboden maar dat was niet de bedoeling: ‘Ik ben geen wijf.’ Hij wilde een borrel. Corine had hem met pijn in het hart een glaasje Neutje, het goedkope huiskamp van de slijter, gegeven, waarop er nog drie volgden. Nadat

Sweder de laatste achterover had geslagen zette hij het glas met een klap op tafel, ‘Wat een bocht! Jezus, niet te zuipen! De volgende keer zal ik je eens iets fatsoenlijks laten proeven.’

Hij ging er dus vanuit dat er sprake was van een volgende keer. Corine liet het maar zo, omdat ze een paar borrels van hem tegoed had en ze benieuwd was naar wat hij zou meebrengen. De zondag erna stond hij weer voor de deur. Toen hij de laatste trap naar de flat van Corine op kwam gelopen trok hij een in wit papier verpakte fles uit zijn cross-body tas die om zijn lichaam bungelde. Hij ging binnen ademafstand voor Corine staan, die een stapje achteruit deed. Door zijn slungelige houding leek hij langer dan hij werkelijk was, hij kwam nog niet eens een halve kop boven Corine uit, maar met zijn permanent opgeheven kin wist hij altijd op haar neer te kijken. ‘Stoli!’ riep hij, ‘dit is nog eens een borrel.’

Plechtig overhandigde hij de fles aan Corine.

De wodka was van het merk Stolichnaya. Corine moest Sweder gelijk geven. Het was heerlijk. Zacht en een beetje zoetig. Hiermee kwam de warmte binnen zonder dat je het gevoel had dat je slokdarm gelooid werd.

‘Die hebben wij ontdekt toen we op huwelijksreis waren in het Oostblok. Geweldig. Niemand ging daar naar toe, laat staan op hun huwelijksreis. Maar wij wel natuurlijk! Die gebouwen daar... brutalistisch heet dat, ken je dat wel? Kastelen van beton... Heb jij onze foto's wel eens gezien? Er hangt er ook één in de wc, van dat waanzinnige paleis van Ceaușescu en op de voorgrond wist ik zo'n tandeloos wijf te krijgen, dat contrast...die rijkdom en die verloedering...topfoto weer van Swedertje!’ hij sloeg zijn Stoli achterover en tikte toen twee keer met zijn lege glas tegen de fles die tussen hen in op tafel stond want ‘Zo doen ze dat ook in het Oostblok. Die fles wordt niet zuinigjes weggezet, die blijft staan en die gaat leeg.’

‘Het Oostblok bestaat niet meer. Toen ook al niet meer,’ zei Corine terwijl ze zijn glas tot net over de helft vulde. Ze hoefden niet alle

gebruiken van Oost-Europa tot de letter na te leven tenslotte. Maar Sweder tikte met zijn glaasje tegen de fles. Het glas moest vol.

‘Die mensen daar,’ ging hij ondertussen door ‘leken twintig jaar ouder dan dat ze waren. Waarschijnlijk door die bocht die ze zelf stookten. Die troep die jij laatst had, dat soort spul. Dus wij gingen af en toe even een Westerse hotelbar in en daar schonken ze deze Stoli.’

De fles ging niet leeg, daar zorgde Corine wel voor. Maar toen Sweder de week erna weer langskwam bleek de Oostblokregel alsnog zijn werk te hebben gedaan. De wodka was op.

‘Hoe kan dat nou,’ had Sweder gemopperd.

‘Ja, als er bezoek komt, en die zien dat er wodka is dan ga ik ze die niet weigeren als ze er om vragen. Ik wist niet dat jij zo’n zuinige Hollander was.’ Corine draaide haar ingestudeerde antwoord af. Ze had de fles, die nog halfvol was geweest, diezelfde zondag nog leeggedronken.

‘Dan haal ik wel nieuwe, die meuk van jou hoef ik niet,’ had Sweder gezegd. Daarna nam hij uit voorzorg altijd maar zijn eigen fles mee.

Ondanks de wodka zat Corine een beetje in haar maag met deze heimelijke bezoekjes. Er hing een spanning omheen die ze niet wilde. Ze had heus wel door dat Sweder dacht dat er iets van een seksuele aantrekkingskracht tussen hen was, dat had hij altijd al gedacht en Corine had hem nooit van het tegendeel kunnen overtuigen. Ze kon hem amper verdragen als hij tegenover haar zat, hem dichterbij moeten dulden en dan met bijbehorende handelingen was een beeld dat haar deed kokhalzen. Maar het allerergste was dat Barbara achter deze bezoekjes kon komen. En dan zou denken dat ze een aantrekkelijke man had en had gewonnen van Corine in een wedstrijd die er nooit geweest was. Een ontkenning van de kant van Corine zou geen zin hebben, dat zou hetzelfde zijn als bekennen. En Sweder zou er alleen maar van genieten en de boel lekker in het midden laten met halfhartige ontkenningen. Het maakte namelijk niets uit als hij een keer vreemd zou gaan, zij zouden toch nooit uit elkaar gaan. Sweder

was ook nu weer bij dit onderwerp aanbeland, wat betekende dat hij alweer teveel glaasjes op had.

‘In onze kringen zijn we niet zo dom en burgerlijk om te scheiden. Scheiden is voor Tokkies,’ lispelde hij, ‘Veel te jong trouwen, zwakzinnig gebroed fokken en dan ziet Sjonnie een Anita die nog niet op een zeehoe lijkt en hop, weer een bijstandsvrouwetje erbij.’

Corine wierp een blik op de fles wodka. Die ging te hard. Ze had ‘em straks nodig als cadeautje voor het feestje van Joost. Tijd om er maar eens een eind aan te breien.

‘We hebben een nieuwe auto,’ begon Sweder.

‘Je moet gaan, ik heb een feestje straks.’

‘Huh?’

‘Een feestje, ik heb het druk, je moet gaan.’ Corine liep naar de gang waar ze de deur opende. ‘Doei.’

Overrompeld stond Sweder op. Hij wreef over zijn magere achterste. ‘Die stoeltjes zijn echt niet te doen.’

‘Het zijn Arne Jacobsens. Dus.’ Corine wapperde de deur heen en weer om hem tot snellere actie te bewegen. Sweder trok zijn jas aan en haalde een hand door zijn haren om deze weer, met inhammen en al, in het punkachtige kapsel te krijgen dat hij nastreefde. Op de drempel checkte hij zijn telefoon, ‘Vier berichtjes maar dit keer.’

‘Doei,’ zei Corine. Ze deed de deur dicht waarbij ze het laatste stukje even moest doordrukken om Sweder, die de berichtjes van zijn vrouw stond te lezen, van de drempel te krijgen.

Ze had nog een paar uur voordat ze naar Joost zou gaan. Die had ze nodig om haar eigen universum te herstellen. Iedere bezoeker was een indringer die de delicate balans van perfectie die ze voor zichzelf had opgebouwd verstoorde. Dat gold helemaal voor Sweder. Het was alsof de overbodigheid van zijn woorden, zijn banaliteit in de lucht bleef zweven nadat hij was vertrokken. Zijn uitwaseming van vocht, de moleculen die uit zijn longen en neus en mond waren gekomen, ze hingen er nog en ze werd er misselijk van. Corine zette alle ramen in

het appartement open, pakte de wegwerpdoekjes en desinfecteerde alles wat hij had aangeraakt. Om te beginnen de Arne Jacobsen vlinderstoel. Na de poetsbeurt streelde ze de rugleuning, arme stoel, eerst zo'n Sweder verdragen en dan al die chemicalien, dat kon nooit goed zijn. Ze had nog een klapstoeltje van de Kwantum in de berging staan, die zou ze de volgende bezoekbeurt klaarzetten. Daarna moest ze het stoeltje dat ernaast stond nog doen, want daar had Sweder zijn onafscheidelijke Noorderslag-tas op gezet. Zeker te bijzonder om op de grond te zetten. Ook dat zou ze niet meer toestaan, hij kon de tas voortaan in de gang bij haar afgeven. Na de deurklinken nagelopen te hebben zette ze de wc in de bleek. Langzaam aan voelde ze dat de ruimte weer de hare werd. Ze sloot de ramen en schonk een Stoli in. De schoonheid van haar zorgvuldig samengestelde interieur was weer klaar om door haar bewonderd te worden.

Haar woonkamer met open keuken was niet groot, maar door de witte muren en het witte vinyl op de vloer deed het licht en ruimtelijk aan. Corine hield van een moderne basis met daarin een paar klassieke stukken. Hun tijdloze klasse kwam zo goed tot hun recht. Anders dan de doodse interieurs die de Nederlandse woonprogramma's dicteerden (een grijze hoekbank, een wit tafelblok en een zwart keukeneiland) vereiste een chic, mondain interieurontwerp als het hare inzicht en smaak. Eén stuk teveel, of op de verkeerde plaats en het was alsof je in een kringloopwinkel rondliep. De stukken de juiste plek geven was als het maken van een compositie. Ze moesten ieder voor zich zingen en toch als een koor één geheel vormen. Corine had dit altijd wel aangevoeld, maar ze had nooit geweten dat dit een echt concept was, waar woorden bij hoorden als 'eclectisch' en 'statement piece'. Totdat ze op een zondagmiddag een programma op tv zag dat 'Interior Designers of the Rich' heette. Ze zag hoe een George Michael-lookalike een inrichting ontwierp met unieke designerstukken uit verschillende stijlperiodes. Wat deze George ook liet zien, was dat je niet naar de meubelboulevard moest gaan om zo'n uniek stuk op de kop te tikken. Daar had je natuurlijk je geheime adresjes voor. Corine

had al heel wat interieurprogramma's gezien maar dat was de eerste keer dat ze geraakt werd, dat het aanhaakte bij iets wat al in haar zat. Ze wist wat haar te doen stond en had haar hele inrichting herzien. De rode Ikea tweezitsbank, waarvan ze had gedacht dat die een leuke eyecatcher was bleek haar hele interieur naar beneden te halen. Het eiste alle aandacht op en haalde de ruimtelijkheid weg die ze nodig had. Die was er als eerste uit gegaan. Daarna ging de witte buffetkast in Franse landelijk stijl, die ze van Barbara en Sweder had overgekocht, er uit. Ook de boekenkast van schragenhout, waarin vooral mappen met administratie en haar tv stonden ging bij het grofvuil. Daarna lakte ze haar keukentafel wit en was ze eindelijk dankbaar voor het inzicht van de vorige bewoner die voor wit zeil had gekozen. Ze had er zelf een stuk grijs gemeleerde vloerbedekking opgelegd omdat ze het eerder nog 'te kaal' vond. Gelijdelijk aan kreeg ze de witte ruimte waarmee ze kon werken. In zo'n twee jaar had ze haar stukken bij elkaar gevonden en dat had tot het resultaat geleid dat ze nu in zich opzoog. Bij het keukenblok stond de witgelakte tafel met daaraan de vier vlinderstoeltjes in de kleuren Chocolademelk Bruin, Egyptisch Geel, Evren Paars en Altstadt Roze. Boven de tafel hing een ingelijste afbeelding van een fractaal, een wiskundig patroon dat zichzelf tot in het oneindige herhaalt, in dit geval was het een psychedelische figuur met uitstulpingen in oranje en paars. Tegen de binnenmuur stond een teakhouten jaren 50 buffetkast met daarin, achter de schuifdeurtjes, de televisie. Er bovenop stond links een vintage lavalamp, in het midden een oranje fruitschaal (zonder fruit) en rechts een hoge conische witporseleinen vaas (zonder bloemen). Naast de kast hingen een paar barokke schilderijtjes met afbeeldingen van Roomse heiligen en een zigeunermeisje met een traan op haar wang. In de hoek bij het raam stond een drankentafeltje van chroom met op het onderste blad een verzameling vintage champagneglazen en op het bovenste een koperkleurige ijsemmer met daarnaast een palmplant. Erboven hing een oranje raffa-lamp. En daarnaast, voor het raam, stond in al haar schoonheid het topstuk van de kamer: de

cognackleurige Barcelona-stoel. Deze stoel, zo simpel, met de slanke, gekruiste roestvrijstalen poten en twee gecapitonneerde leren kussens, was van een ultieme schoonheid. Mooier bestond niet. Het was de materiële verschijning van een goddelijke ingeving in een briljante geest: Ludwig Mies van der Rohe. De halo van schoonheid straalde af op de hele ruimte inclusief Corine zelf en het bracht alles bij elkaar. Interieurarchitecten over de hele wereld (behalve de tv-stylisten in Nederland) wisten, dat als ze een ruimte echt af wilden maken ze er altijd op konden vertrouwen dat dit stuk de klus zou klaren. Ook George Michael was fan: 'Zet deze stoel in je kamer en je hebt vrijwel niets meer nodig,' waarna hij natuurlijk met nog een paar 'stukken' als een vaas of een tapijt van tienduizenden dollars kwam aanzetten. Maar het *statement piece* was nog altijd De Stoel. Glorieuze smaakmaker van lofts in Londen, beachhouses in Malibu. En van een appartementje aan De Laan in Groningen.

Er was geen spoor meer over van het bezoek van Sweder in Corine's Koninkrijk. Ze warmde een restje macaroni van de vorige dag op en at de afgemeten zeven happen staand bij het aanrecht. Toen was het tijd voor haar volgende stijltrip die haar de avond in moest catapulteren: haar nachtblauwe Chanel jumpsuit. Deze hing al klaar in de slaapkamer. Nu het gevaar van een ketchupvlek was geweken kon ze deze eindelijk aantrekken. Ze legde haar hand er op. Zoals het meisje in *Poltergeist* op die manier de televisie in werd getrokken naar een andere wereld zo gebeurde dat bij Corine wanneer ze de luxe stof voelde. Die voerde haar naar de magische wereld van levens die zich afspeelden in de interieurs die ze in de glossy's zag. Daar hoorde ook het leven van Coco Chanel in thuis. En daarmee dat van de draagsters van haar kleding. Was er een modehuis dat meer klasse en stijl belichaamde dan dat van Chanel? Corine was zelfs een beetje geïntimideerd toen ze de Coco, zoals ze de jumpsuit noemde, voor de eerste keer wilde aantrekken. Ze voelde een ontzag, alsof het pak meer waard was dan zichzelf, wat in feite ook zo was. Het was tenslotte een

creatie van *Chanel* uit *Parijs* en zij, Corine, was een creatie van Henk en Jeltje Wynia uit Harlingen.

Henk en Jeltje Wynia.

Uit Harlingen.

Ze had het gevoel dat wanneer zij het zou aantrekken ze de jumpsuit alleen maar naar beneden zou halen, zou degraderen naar iets wat je bij de textielfdiscounter kon kopen. Toch had ze na een flink aantal Neutjes de stap een keer gewaagd en ontdekt dat een goed ontworpen kledingstuk je niet afwijst maar omarmt. Het koestert je, het houdt van je. En het laat je op je voordeligst uitkomen. Door haar regime van de afgelopen twee jaar was Corine al dun, maar haar brede knieën en de gedrongenheid van haar postuur had ze daarmee niet weg kunnen krijgen. En toch deed het ingenieuze ontwerp van de Coco en de soepelheid van de stof haar op zo'n frêle modemeisje lijken. Een Française bijna. Het liefst droeg ze het iedere dag, maar dat zou zonde zijn. Bovendien, wat had het voor zin om in je Chanel door de gangpaden van de Aldi in Groningen te flaneren. De wetenschap dat de jumpsuit in haar kast hing was al genoeg om haar een schild te geven tegen de alledaagse lelijkheid die ze om zich heen moest verdragen. En nu had ze eindelijk weer eens een gelegenheid om dat schild aan te trekken. Hiervoor moest ze eerst nog het ritueel doorlopen: douchen en daarna voor de spiegel. Minutieus inspecteerde Corine haar gezicht, ze draaide haar hoofd van links naar rechts, hield het schuin naar achteren om zo het licht te vangen dat haar jukbeenderen moest doen uitkomen. Het lukte niet. Twee jaar van dagelijks intensief trainen, wandelen en afgemeten eten en nog waren haar wangen te rond. Ze gaf een harde klap op haar rechterwang en daarna nog een en nog een. Vervolgens was haar linkerwang aan de beurt. De petsen klonken nog altijd alsof ze op een stuk ham sloeg. Hamwangen. Hangwangen. Papwangen. Kakwangen. Nog een paar fikse klappen en toen hield ze op, anders zouden er zwellingen ontstaan wist ze. De striemen die ze nu had konden nog net gecamoufleerd worden met een extra laag concealer.

Nu de obstakels afgehandeld waren lag de weg open naar het pluspunt van haar lichaam: haar billen. Ze waren al goed gevormd maar de Coco deed ze echt glorieus naar voren komen. De jumpsuit zat niet eens heel strak en toch was het zo gemaakt dat haar achterste nog beter naar voren kwam dan in de Levi's spijkerbroeken die ze altijd droeg. Vanuit de taille vielen er kleine plooien in de stof, maar anders dan bij een slecht ontwerp, waarbij je kont plat en breed werd of jammerlijk verdween, werd haar achterste hierin opgetild naar nieuwe hoogten en daarmee onderdeel van de luxe wereld van de couture. Ze had niet eens geweten dat dat mogelijk was.

Corine was er in haar vroege puberteit al achter gekomen dat ze een wapen had in de strijd om de aandacht van jongens. Haar billen waren strak en mooi rond. De magie daarvan had ze ontdekt toen ze na lang zeuren een *Loïs*-spijkerbroek mocht kopen. Daarvoor droeg ze vormeloze C&A-broeken die haar op haar dertiende nog altijd het uiterlijk van een kind gaven. Maar die spijkerbroek tilde haar regelrecht en definitief haar kindertijd uit. In de modebladen in de bibliotheek had ze gezien dat zo'n broek strak moest zitten. Haar moeder, die nog altijd een maatje groter wilde kopen om haar groeispurten op te vangen, protesteerde nog toen ze die broek wilde, want hij zat veel te strak. Maar de verkoopster had haar duim opgestoken en in het kleedhokje buiten gehoorafstand van haar moeder gezegd dat ze 'een spetter' was in die broek. Daarna had haar tegenstribbelende moeder geen schijn van kans meer. Op school merkte Corine voor het eerst op dat jongens zich omdraiden voor haar. Een paar dagen lang had ze het gevoel dat de hele wereld om haar en haar spijkerbroek draaiden, het woord 'spetter' gonsde nog altijd na. Ze was niet voor de spiegel weg te slaan en begon een stijve nek te krijgen van het omgedraaid naar haar achterwerk kijken. Na een tijdje begon de roes uit te werken. Ze raakte gewend aan de blikken maar ze zou zich altijd bewust blijven van de kracht van een goede kont.

Ook vanavond zou ze daarmee haar statement maken. Niet dat ze Joost wilde versieren of zo, wat moest ze met een studentje met lang haar in een knot, maar omdat hij haar achterwerk had bekeken was er toch niks mis mee om daar een beetje mee te spelen.

Ze maakte haar outfit af en vulde de fles Stoli aan met Neutje. Ze rekende er op dat de jongelui al teveel achter de kiezen hadden om het verschil met een zuivere Stolichnaya te proeven. Ze schonk zichzelf alvast een glas in om nog even in haar Coco op de Barcelona te kunnen zitten. Met haar glas in haar hand ging ze voorop het kussen zitten, daarna schoof ze langzaam naar achteren. De soepele stof gleed over het koele leer. Corine rilde. Dit was een ontmoeting van het beste en mooiste dat het leven te bieden had en zij was er onderdeel van. Ze zonk weg in haar magische wereld tot ze zag dat het tien uur was geweest. Eindelijk een goede tijd om te arriveren op een feestje waar ze niemand kende, zelfs de gastheer niet. Ze had nog niet veel feestgeluiden gehoord, alleen de deurbel die doordreunde en wat voetstappen op de trap. Volop in gesprek met elkaar waarschijnlijk, dat kon ze hier ook niet horen. Ze haalde diep adem en stapte de deur uit. Die van Joost stond open, ze liep door en toen ze binnen was zag ze Joost aan de andere kant van de kamer staan. Er waren maar een paar mensen, een stuk of acht. Ze hield de fles Stoli in de lucht, etiket goed zichtbaar en haar hand om de al geopende dop. Voordat Joost ook maar aanstalten kon maken om de fles in ontvangst te nemen riep ze 'Ik zet 'm meteen koud, want lauwe wodka, dat ...' ze maakte haar zin niet af, Joost hoorde het toch niet en ze wilde de jongelui die, zoals ze nu pas zag, over hun laptops en ipads gebogen zaten niet storen. Voordat ze zich in de situatie van het feestje kon verdiepen moest ze eerst haar plannetje tot een goed einde brengen. Ze liep snel door naar de keuken, pakte een van de rode plastic bekers die er opgestapeld stonden en schonk een glas vol. Daarna kon ze de fles in de koelkast zetten. Gewoon een fles Stolichnaya die iemand net aangebroken had, haar actie was geslaagd. Nu had ze tijd om dit stille gezelschap in zich op te nemen. Wat was dit voor een feestje? Ze keek naar Joost, die

inmiddels bezig was met een telefoongesprek. Hij ving haar blik op en gebaarde dat hij haar daarna zou komen begroeten. Tenminste, dat maakte ze op uit zijn geknik en gewijs van hem naar haar. Daar moest ze dan maar op wachten. Ze nam plaats op een barkruk die aan een witte partytafel bij de keuken stond. Er waren hoogstens acht personen op dit feestje. Ze was verbaasd, want ze had de indruk dat Joost een populaire jongen was. Vanaf de dag dat hij zijn intrek had genomen was het een komen en gaan van bezoek. Corine was eerst bang geweest voor overlast van herrie en kots op de trap, maar die angst bleek ongegrond. De meeste herrie kwam van mevrouw Cuperus, die op de begane grond woonde en maar 'Deur! Deur! Deur!' in het trappenhuis bleef schreeuwen vanwege een steeds dichtslaande buitendeur waarvan de veer te strak was afgesteld. De jongeren zaten verspreid over twee oubollige, gebloemde bankstellen en een paar zitzakken, hun gebogen hoofden boven oplichtende schermen. Het enige wat ze hoorde was het geluid van de tv die op Nickelodeon afgesteld stond en Spongebob Squarepants uitzond, op de achtergrond het tikken op toetsenborden en Joost die aan het telefoneren was. Geen feestelijk geroezemoes. Corine wist niet goed wat ze met deze situatie aan moest. Wat ze wel wist was dat de Coco ook nu weer een godsgeschenk was. Ze paste zich als een kameleon aan aan haar omgeving. Was ze nu in een chique cocktailparty terecht gekomen, dan had ze moeiteloos in het stijlvol geklede gezelschap kunnen opgaan. Maar nu ze in dit vreemde bijeenzijn was beland ging het ook naadloos op in de omgeving. Geen overdreven feestuitdossing, maar een ingetogen klasse. Chic en cool, alle situaties afgedekt. Ze schonk zichzelf nog een Stoli-Neutje in. Joost was nog altijd in gesprek, dus ze ging er aan de partytafel even voor zitten om de omgeving in zich op te nemen. De woning was gespiegeld aan die van haar. Tegen de binnenmuur, waar bij haar de jaren 50-kast met verstopte televisie stond, hing hier een enorme flatscreen-tv. Ervoor game-apparatuur en zitzakken. Als tafel geen witgelakt model met vlinderstoeltjes maar een goor-witte partytafel met barkrukken waar zij nu haar drankje zat

weg te klokken. In de hoek bij het raam stond een lange tafel met daarop twee computers elk met twee grote schermen en daar omheen een wirwar aan kabels en apparaten met zenuwachtig flikkerende lichtjes. Voor de ramen waar de tafel tegenaan stond hingen dikke zwarte gordijnen. Corine had niet de indruk dat die overdag geopend werden. Tegen de buitenmuur stond een glazen vitrinekast met daarin een verzameling sneakers. Onderin stonden veelkleurige exemplaren zoals Joost ze zelf droeg. Op de bovenste rij stonden vijf paar die in wit uitgevoerd waren. Ze zagen er heel gewoon uit maar hadden meer ruimte gekregen dan de andere exemplaren, alsof ze trofeeën waren. Al met al stonden er zo'n 25 paar in die kast. Erboven hingen vier identieke ronde klokken die verschillende tijden weergaven. Er hingen bordjes onder met daarop 'São Paulo' 'Moskou' 'New York' en 'Tokyo'. Beetje interessantdoenerij dacht Corine terwijl ze nog maar een slok nam. Toen zag ze dat Joost eindelijk uitgepraat was en op haar afliep.

'Hee,' lachte hij en legde zijn hand op haar schouder.

'Hee,' zei Corine, 'gezellig hier' en ze knikte naar de nog altijd gebogen hoofden van de rest van de aanwezigen.

Joost lachte. 'Dit zijn mijn homies, de rest is al naar huis.'

'Nu al?' riep Corine en had meteen spijt van haar uitroep in dit serene gezelschap. Niemand leek zich echter iets aan te trekken van deze luidruchtige buurvrouw. Toen zag ze pas waarom, ze hadden allemaal oortjes in.

'Het is tentamenperiode,' lichtte Joost toe, 'dus iedereen ging vroeg weg. Wij zijn hier nu nog even bezig met onze projecten, wil je wat drinken?' Zonder haar antwoord af te wachten liep hij naar de koelkast en kwam terug met twee blikken Schultenbrau.-bier.

'Op de nieuwe burens dan maar,' zei hij.

'Ja,' zei Corine en klokte een paar slokken bier naar binnen, een verfrissende afwisseling na die niet echt lekkere wodka-mix.

'Wat zei je nou? Homies? Wat zijn dat, homies.'

Joost keek haar verrast aan. 'Mijn matties, mijn *gang*.'

Pas bij dat laatste woord begreep Corine wat hij bedoelde. Dit was zijn vriendengroep. Ze bedacht dat ze het blik Schultenbrau maar snel moest wegwerken en misschien nog zo'n neutjewodka. Dit was een iets te intiem gezelschap om al te lang in te blijven zitten als vreemde buurvrouw.

‘Wat zijn ze allemaal aan het doen, leren voor de tentamens? Daar zijn ze wel heel hard voor aan het tikken.’ Ze dacht terug aan haar eigen studeermethode. Staren boven een boek, meer was het niet geweest. Niets dat leek op het manische getik en geswipe dat ze hier zag. Voordat Joost kon antwoorden werd hij geroepen door een meisje met een ring door haar neus. Of hij mee wilde kijken. Joost maakte een gebaar dat hij dat even moest doen en schoof naast het meisje op de zitzak. Ze zag er nogal intens uit. Klein en fragiel met lange zwartgeverfde haren, een zwarte outfit en zwarte dr. Martens boots. Ze leek Joost een probleem uit te leggen waarbij ze een paar keer haar handen in de lucht gooide. ‘The girl with the dragon tattoo,’ dacht Corine. Met wat voor zaakjes waren ze hier eigenlijk bezig?

Joost en het meisje waren snel klaar met het overleg en hij kwam weer bij de partytafel staan. ‘We hebben verschillende projecten lopen,’ legde hij uit, alsof hij de vraag van Corine had opgevangen. ‘Anneke,’ hij knikte naar het intense goth-meisje ‘studeert biologie en volgt een paartje zeearenden die sinds kort in de Lauwersmeer zit. Heel bijzonder, ze hebben ergens een camera geïnstalleerd en ze kijken vanuit de hele wereld mee. Anneke is managing director van dit project, dus ze heeft veel verantwoordelijkheid. Ik moest net even helpen, want iemand ergens in Australië wilde er een paper over schrijven maar die kon bepaalde info niet vinden en daar moest ik even naar kijken. Je blijft bezig,’ lachte hij.

Dit was een tegenvaller. Corine begon zich net voor te stellen dat ze hier met een stelletje illegale hackers te maken had, er op uit om het systeem te ontwrichten. In plaats daarvan zaten ze naar vogels te loeren. Waarom zag zo'n kind er dan zo heftig uit?

‘Doen ze dat allemaal? Vogeltjes kijken?’

‘Alleen Anneke en Yoeri,’ Joost wees naar een jongen in een skinnyjeans en een laaguitgesneden t-shirt die onderuitgezakt op de bloemetjesbank hing. ‘Ze doen dit samen met biologiestudenten over de hele wereld. Het is voor een vogelbeschermingsprogramma.’

‘Doe jij ook biologie?’ Corine moest wat om het gesprek op gang te houden, het bierblik was nog niet leeg.

‘Nee, nee, ik doe Informatica en Communicatie.’

‘O. Oke,’ zei Corine. Ze wist nooit wat dat soort nieuwe opleidingen inhielden. Ze had geen zin om het te vragen. Ze zou er wel achter komen en anders maar niet.

‘Ik ben nu zelf met een projectje bezig met Anneke en Jaap-Jan,’ ging Joost door, hij knikte naar een corpulente jongen met blonde dreadlocks en een hawaïshirt aan, die achter één van de computers zat. ‘Jaap-Jan studeert psychologie en computer sciences.’

Corine knikte. Ze had haar blik bijna leeg en bedacht dat het tijd werd om weer naar huis te gaan.

‘Nog eentje?’ vroeg Joost.

‘Toe maar dan,’ zei ze.

Met haar nieuwe blik voor zich wees Corine naar de muur met de klokken. ‘Wat is de bedoeling daarvan?’

‘Die klokken? We hebben contacten over de hele wereld, dan is ‘t handig als je even snel kunt checken hoe laat het zo ongeveer is daar.’

‘Voor hem zeker? Hij lijkt t nogal druk te hebben.’ Ze wees naar een jongen met een grote afro in een wit overhemd met opgerolde mouwen en een nerdbril met zwart montuur. Hij rolde voortdurend met zijn stoel op wieltjes tussen twee schermen heen en weer.

‘Errol! Die heeft een chill project. Hij studeert sociale geografie en onderzoekt op Google Earth plekken waar illegaal afval of gif of andere shit is geloosd. Hij vergelijkt die plekken met de situatie voor het incident en kan zo aantonen dat er iets veranderd is. Ze checken dan ook alle social media, logboeken van kustwachten, wat het weer was en shit. Dat doen ze ook over de hele wereld. Ze brengen dan al die informatie bij elkaar en proberen zo de personen op te sporen die

het gedaan hebben. En het op te ruimen. Dat doen ze voor een milieuorganisatie, internationaal dus, vandaar die klokken.'

'Boeiend,' zei Corine, maar Joost leek het niet te horen. Hij was gewoon gestopt middenin het gesprek om door zijn berichten op zijn telefoon te scrollen. Corine was blij met de onderbreking, het begon haar te duizelen. Wat een verschil met haar eigen lammlendige studententijd in de jaren 90.

Haar vriendengroepje op de lerarenopleiding Ubbo Emmius deed naast de studie niet veel meer dan uitgaan en soms een beetje sporten. Ze zaten voornamelijk maar wat bij elkaar op hun kamers, eindeloos te wauwelen, vooral over muziek. Dat was wat zij deden als ze zoals deze jongeren hier bij elkaar zaten. MTV kijken, muziek luisteren en daar dan eindeloos over praten.

Corine's vaste groepje, vrienden wilde ze het niet noemen, bestond uit Barbara, Fenna en Swanique. Later kwamen daar nog Sweder en Flavio bij, de vriendjes van Barbara en Fenna. Ze hadden ooit in een werkgroepje gezeten, hadden toen een paar keer samen gegeten en dat was zo gebleven. Allemaal waren ze blij iemand te kennen in hun eenzame nieuwe leven als student. Later maakte vooral Barbara buiten het groepje om andere vrienden, maar ze bleven toch nog regelmatig samenkomen, misschien vanwege een gedeelde publieke identiteit. Politiek interesseerde niemand, misschien nog een reden om die generatie de 'Verloren Generatie' te noemen, maar in het groepje vond iedereen zichzelf desondanks links. Dat zou dan wel met hun zwarte kleding en de indie-bandjes waar ze naar luisterden te maken hebben gehad. Vooral Sweder was altijd op jacht naar nieuwe bandjes. Als hij er weer eentje 'ontdekt' had presenteerde hij die met een air alsof hij de bandmanager was en ook nog persoonlijk de nummers had geschreven. Waarschijnlijk hoopte hij zijn ene grote klapper nog eens te herhalen. Hij had Nirvana vlak voor hun doorbraak met *Smells like teenspirit* namelijk gezien, als één van de weinigen in een halfgevolgd Vera. Het gaf hem het aura van een kenner, een visionair. Zo straalde

het succes van Nirvana op hem af terwijl hij zelf niet eens wist hoe je Vader Jacob op een gitaar moest tokkelen.

Corine had zelf niet zoveel met muziek, tenminste niet met de bandjes die BELANGRIJK waren. Ze vond Queen wel leuk en Roxette, maar daar lachten ze haar alleen maar om uit, sommigen dachten dat ze een grapje maakte. Er bleken namelijk regels te zijn, over wat je mooi mocht vinden en wat beslist niet kon. Voor een buitenstaander was het een systeem vol valkuilen, maar voor de ingewijden was het allemaal volkomen logisch. Je had een bepaald uiterlijk, zwarte kleding, warrig haar met een hoop gel er in, je danste alsof je een visnet uit de diepzee omhoog trok en de bijbehorende set van meningen openbaarde zich als vanzelf. Zo mocht je geen tv kijken BEHALVE documentaires en Theo & Thea, een kinderprogramma van twee gasten met konijntentanden. Je mocht NOOIT bij McDonalds eten TENZIJ je een Happy Meal ging halen omdat daar figuurtjes in zaten van Jurassic Parc of Batman en ze ironische wedstrijdje hielden wie als eerste de set compleet had. Naar Ikea gaan mocht (het was nu eenmaal een goede vormgeving voor weinig geld) onder voorwaarde dat je het daar HAATTE. Je droeg geen Nike maar Adidas, je dronk geen Heineken maar Grolsch, je zei geen macaroni maar pasta en je ging geen vakantie vieren maar reizen maken. Corine wist zeker dat ze wekelijks alle regels minstens een keer overtrad. Dat kwam natuurlijk omdat ze nooit had meegedaan aan de zwarte golf. Zij droeg graag een spijkerbroek met een mooi shirt of een leuk truitje en hoge hakken.

Je zou kunnen zeggen dat het enige wat ze gemeen hadden was, dat ze geen idee hadden wat ze met hun leven aan moesten. Vrijwel niemand wilde voor de klas gaan staan. De meesten waren de lerarenopleiding gaan doen omdat ze niet wisten wat ze wilden en er toch geen werk was. Hoe Corine er zo lang in was blijven hangen begreep ze achteraf zelf ook niet, al zal het te maken hebben met Sweder, die er altijd voor zorgde dat zij er ook bij was als er iets gedaan werd en de meisje wel eens vergeten waren haar ook uit te nodigen. Alles bij elkaar was het

niet vreemd dat na het afronden van de studie het jaarlijkse Midzomerfeest de enige keer was dat Corine ze nog zag. Behalve Sweder dan.

Haar bierblik was leeg. Tijd om te gaan. Ze keek de kamer nog een keer rond. Iedereen zat verdiept in bezigheden verdeeld over allerlei schermen. Af en toe een kort overleg en dat was het. Ook Joost, die nog altijd naast haar zat, swipete zich van de ene wereld naar de andere. Ze had al gemerkt dat zijn aandacht door de smartphone zo vaak werd opgeëist dat lange gesprekken nauwelijks mogelijk waren. Er waren alleen losse brokstukken, korte gesprekjes die elk moment weer onderbroken konden worden en daarna voor eeuwig in de lucht bleven hangen. Er werd gewoon niet meer op teruggekomen. Corine vroeg zich af waarom die smartphone niet twintig jaar eerder uitgevonden had kunnen worden. Dat zou haar leven een stuk aangenamer hebben gemaakt.